

ad. Ifølge Udenrigsministeriets juridiske tjenestes notat fra marts måned sidste år, som vi jo også tidligere har haft lejlighed til at drøfte her i salen, er det juridiske grundlag for dansk deltagelse i krigen helt i orden. Aktionen baserer sig på et utal af resolutioner fra FN's Sikkerhedsråd, herunder resolution 678 og 687. Disse resolutioner har dannet baggrund for vores beslutning, ganske som de gjorde det i 1998, da Folketinget på daværende tidspunkt besluttede aktivt at gribe ind over for Saddam Hussein.

Jeg er naturligvis opmærksom på, at fortolkningen af det juridiske grundlag udlægges forskelligt. Det fremgik jo med al tydelighed af den høring, vi havde om Irak i sidste uge. Der var jo også ved den høring folk, som mente, at også beslutningen i 1998 var ulovlig.

Ikke desto mindre mener vi fra konservativ side også nu her et år efter, at det var den rigtige beslutning, vi tog. Saddam nægtede at samarbejde med FN's våbeninspektører, han lod hånt om FN. Konsekvenserne heraf måtte selvfølgelig være, at verdenssamfundet ikke igen skulle vende det blinde øje til.

Beslutningen har siden hen også på andre måder vist sig at være den rigtige, for selv om formålet med aktionen jo ikke var at få fjernet Saddam Hussein, har sidegevinsten dog været, at han og hans styre nu er borte. Tilbage vil stå en retssag mod Saddam Hussein for alle hans grusomme forbrydelser; det vidner de mange massegrave om.

Kl. 16.05

Med hensyn til beslutningsgrundlaget har det været klart, sådan som også både udenrigsministeren og statsministeren var inde på. Jeg skal blot henvise til beslutningsforslag nr. B 118 fra sidste samling.

Oppositionen er meget optaget af, at der ikke i Irak er fundet masseødelæggelsesvåben. Og vel havde de fleste af os vel troet, at der var masseødelæggelsesvåben – jeg har også set folk i oppositionen citeret for det – for hvorfor skulle Saddam ellers ikke ville samarbejde, hvis der ikke var masseødelæggelsesvåben; det er vel det, vi alle sammen har siddet tilbage med. Imidlertid, sådan som det også fremgår af beslutningsforslaget, som jeg netop nævnte, er det ikke det spørgsmål, som var afgørende for vores beslutning i Det Konservative Folkeparti.

Det afgørende var, at Saddam Hussein ved Sikkerhedsrådets resolution 1441, hvorved han fik den allersidste advarsel, ikke efterkom det, han skulle.

Han skulle dokumentere, at der ikke i Irak fandtes masseødelæggelsesvåben, og det gjorde han ikke. Og faktisk samarbejdede han heller ikke med våbeninspektørerne. Blix ville have mere tid, ja, og man kan selvfølgelig også altid sige, at det er et spørgsmål om, hvornår nok er nok. Det kan man selvfølgelig altid diskutere. Men det er altså en beslutning, som politikerne må tage og ikke Blix. Vi står ved beslutningen, og vi glæder os også over i dag, at S og R står bag ved udsendelsen af vores soldater. Det fortjener de.

Så skal jeg blot meddele, at vi naturligvis støtter det forslag til vedtagelse, som vi er medforlagsstillere på.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Det er rigtigt, at det da ikke var Hans Blix, der skulle bestemme, om man skulle gå i krig eller ej, det er politikerne. Og der er jo ingen, der har påstået, at det var Blix, der skulle bestemme det. Men er det ligegyldigt, hvad Blix kom tilbage med? Det var trods alt Sikkerhedsrådet, der havde udsendt ham i en bestemt mission, og kan det så være fuldstændig ligegyldigt, hvad han kommer tilbage og anbefaler?

Så var der jo heller ikke blandt politikerne et flertal for at gå i krig på det her tidspunkt. En af de meget, meget vigtige pointer er, at der notorisk var et flertal for, at Blix skulle fortsætte sine undersøgelser, men at USA alligevel på trods af det indledte krigen.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Nej, selvfølgelig var det ikke ligegyldigt, hvad Blix sagde. Og Blix kom jo også tilbage med mange rapporter om, at man ikke havde fået dokumentation for, at det, som man vidste der på et eller andet tidspunkt havde været af giftgasser og nervegasser, og hvad det ellers var, var destrueret.

Alt det kom Blix jo tilbage med i perioden frem til, at beslutningen blev truffet. Han kom jo også tilbage og meddelte, at samarbejdet med Saddams styre var utilfredsstillende, at man ikke samarbejdede, sådan som der var lagt op til i resolution 1441.

Det er rigtigt, at han kom tilbage og bad om mere tid, men som jeg sagde i min ordførertale, kommer der et tidspunkt, hvor man må træffe en beslutning om, hvornår nok er nok. Det kan vi så være uenige eller enige om hvornår er.